

La vida secreta de

Un relat de: [Ester Sense H](#)

Mentre el seu avi fullejava una i altra vegada el diari, el petit Jaume passava les hores jugant amb la seva baldufa a la botiga. Les cridaneres i exigents veus de les clientes s'havien apagat d'ençà que va començar la guerra. Ja no quedaven queviures per vendre, i el pocs que arribaven els requisaven els milicians. Ells deien que era per racionar-ho de forma justa entre la població, però els dies passaven i els habitants d'aquella ciutat assetjada, que s'havien reduït a dones, nens i ancians, estaven cada cop més afamats.

Ja ningú es parava a la tenda, a excepció la Carme. Aquella noia guapa i presumida que era la enveja de totes les veïnes i que mai faltava a la seva feina. Ella sempre anava vestida a la moda, els rinxols ben definits, mai despentinats, maquillada i somrient. Va ser l'única de la seva família que es va quedar a la ciutat quan tot plegat va començar, el seu pare i el seus germans van fugir a França deixant-la al càrrec d'una tieta que ja repapiejava. La noia sempre deia que li feia pena deixar a l'anciana sola a la casa del seu poble.

El barri anava ple de tot allò que feia la Carme, les veïnes tafaneres es reunien per posar-se al dia. Parlaven de les festes que organitzava a casa seva per els nits, on algunes havien escoltat veus d'homes i d'altres els havien vist a través de les finestres. D'aquells vestits d'última moda de París que portava, del seu maquillatge impecable. Totes les envejoses del barri coincidien en que la seva família des de França li feia arribar els seus cars capricis, i que gràcies a ells, la noia era l'única que posava plat a taula mentre la resta del barri passava fam. També parlaven d'aquella tieta rondinaire de la que tenia cura, la dona només sabia dormir de dia, i de nit, passejar per terra de ningú al límits de la ciutat renegant i maleint a tot qui s'apropés a ella. Però ja ho deien les veïnes, quin remei li quedava a la pobra dona, si la neboda la feia fora a les nits per celebrar festes.

L'avi del Jaume fugia dels comentaris sobre la Carme. El petit també, no entenia tanta rancúnia contra la Carme, ella sempre es parava davant la botiga, mirava a través dels vidres i amb aquells grans i vius ulls blaus desitjava un bon dia. Aprofitava l'aparador a mode de mirall passant per el seus llavis aquell desgastat pintallavis, que amb prou feines aconseguia donar el contrapunt carmesí al seu pàl·lid rostre.

Una nit al Jaume se li va fer tard jugant amb els amics i de tornada va veure sortir la tieta de la Carme, la seva curiositat infantil el va fer seguir-la. La va veure renegar quan va veure als milicians i aixecar el seu bastó de forma amenaçadora. Després va endinsar-se a terra de ningú, als camps de conreu on ja ningú treballava. La dona va mirar a un costat i altre abans d'agenollar-se àgilment, va deixar al seu costat l'arma que portava amagada sota l'abric, va estendre un farcell i va començar a furgar el terra buscant buscant quelcom. Va veure com la dona trobava patates, pastanagues i altres aliments que anava guardant al farcell. Quan va estar prou ple, el va amagar sota el seu abric juntament amb l'arma, va tornar a maleir al milicians al passar davant seu.

El Jaume va tornar cap a casa seva, desconcertat per el comportament d'aquella senyora gran, va badar, i no es va adonar que una mà suau l'agafava per l'espatlla, era la tieta de la Carme. La dona de pell grisa i apagada per els anys, però amb els mateixos ulls blaus que la seva neboda li va dir amb veu rovellada: "Els minyons a aquesta hora han d'estar dormint!". El noi espantat va sortir corrents comes ajudeu-me. Al passar per davant la casa de la noia va veure llums, es va apropar a quatre grapes fins la finestra, i era cert el que deien les veïnes, s'escoltaven veus d'homes i al mirar els va veure. Però va quedar sorprès al reconèixer els germans i el pare de la noia, i més bocabadat va quedar al veure com anava vestida ella, amb roba de vella i la cara i els cabells tacats de cendra mentre posava plat a taula per els seus. Potser netejant la cuina s'havia tacat, va pensar.

Al dia següent va veure com la Carme entrava a la botiga del seu avi, i ell no parava de donar-li les gràcies amb els ulls humits posant les mans sobre alguna cosa que ella li havia donat. A l'hora de dinar el plat estava ple de bocins de patates i altres vegetals, semblava que els milicians havien estat més generosos i els havien donat més ració a tothom.

El temps va passar i la guerra va acabar. Una nit d'estiu el Jaume jugava a fet i amagar amb els seus amics, estava darrera unes caixes quan una mà suau va acariciar el seu clatell. Va girar-se i la Carme li va clavar els seus ulls brillants, tot somrient i amb una veu forçada li va dir -"Els minyons a aquesta hora han d'estar dormint!". El va acaronar abans de girar-se i tornar cap al seu promès. El Jaume ja no era el nen innocent de feia tres anys, i sabia molt bé qui era aquella tieta rondinaire que va desaparèixer un cop acabada la guerra.